

LBRIS

We know
books

George Vulturescu

**CÉSAR VALLEJO URCĂ
PE MACHU PICCHU**

**LIMES
2023**

Cuprins

I. PIETRE OBOSITE	7
La marginea Europei.....	9
Întunericul obscen și căduț din teaca săbiei.....	13
Monograme pe pietrele Nordului	16
De caligrafie se teme moartea	19
Frumusețea era un copac fulgerat	21
Poetul din nord	24
Vânătoare cu bârna din ochiul celuilalt	26
Osana in excelsis	29
Floarea de cireș și cărtița	31
Altare abandonate.....	33
Săracii poeți	37
Piatra va naște vulturi.....	39
Ucenicul lui Leonardo Da Vinci privind petele de pe zid	41
Venus de pe Pietrele Nordului.....	44
Sigiliul Nordului	49
Piatra obosită	51
II. CÉSAR VALLEJO URCĂ PE MACHU PICCHU	53
PROLOG	57
CÉSAR VALLEJO URCĂ PE MACHU PICCHU	65
CÉSAR VALLEJO SUBE A MACHU PICCHU	73
CESAR VALLEJO CLIMBS MACHU PICCHU	83

I. Pietre obosite

Motto: „...*Hai, picură-ți suava
rouă, tu, miere a inimii...*”

(F. Nietzsche)

E un psalm acesta despre Pietrele Nordului
pe care-l cânt la marginea Europei
în timp ce ea își aruncă de pe vechile turnuri
steme și steaguri și alămuri care ticăie
Europa nu se mai întinde de la un turn la altul
ci de la un gorgan al fricii la alt gorgan –
până la glezne duhnește lutul ei,
până la brâu,
până la subțiori
– *Țurai!* Nu-i aprinsă nici o lampă!

Europa știe că zidurile Ierihonului au fost dărâmate
de sunetele trâmbițelor și de vocile poporului
*„strigând cu glas tare, deodată”*¹
Rumegușul din pădurile Nordului duhnesc
ca o melasă din care nu-ți poți smulge picioarele
picioarele care nu pot tropoti pământul în dans se târâie
dar poți țâpuri:
– *Țurai! Lumea asta nu-i a mea!...*

Sus, sus pe deal, brazii sunt tăiați și încărcăți pe
trenuri și pe trailere cu „liber” pentru joagărele Europei –

---

¹ Iosua, *Luarea și dărâmarea Ierihonului*, cap. 6; 5

toată Europa e un joagăr

– Țurail! dinții fierăstraiei îl îngână pe Hugo von Hofmannsthal:
*„a conduce întregul dans, întreaga horă,
Realitatea, puteți pricepe misiunea asta?”*

Golite de uimire cuvintele poemului meu stau
pe marginea drumului și caută vreo urmă de potcoave
să afle încotro s-au îndreptat călăreții Abendlandului
Nu știu dacă un cuvânt golit de uimire
e un cuvânt fără referință
în țâpăritură nu-i nici o referință:
țâpăresc când sunt gol de referință,
țâpăresc pentru că sunt orfan de divin,
țâpăresc pentru că nu sunt orfan de Nord:
– Țurail! *Dau de pământ cu lumea asta care nu-i a mea!*
vocalele țâpăriturii nu ticăie de frică
nu fac găinaț pe case
cum fac colb cizmele cu pinteni chezaro-crăiești
pe podurile Europei
țâpăritura este o lampă pe gorganele fricii,
este sticlirea cuțitului la lumina căruia nu-ți uit fața

Țâpăritorul conduce dansul
cum îți conduci tu, literele, poetule de la marginea Europei
dar rumegușul joagărelor îți îneacă literele în cleiul lor –
cerneala toată e un rumeguș
nu poți țâpări în sarcofagele discursurilor
despre făina de gândaci
– Țurail! Scoate-ți ochiul dacă nu vede și *„aruncă-l de la tine”,*

iar dacă mâna ta îți smintește scrisul taie-o și
„arunc-o de la tine”²

În bisericile Europei rugăciunile se izbesc de vitralii
ca păsările oarbe
Acum e momentul să apară un înger –
îl ademenesc cu versuri din Goethe, din Rilke și din Hölderlin
orfan de divin îl văd și eu:
stă pe o piatră în parcul orașului –
poate, oare, un ochi orfan de divin să fie o referință
pentru vizibil sau pentru invizibil?
Chiar dacă e jos, pe o piatră, îl privesc la fel cum
mă uit la piatra suspendată a tabloului „Castelul din Pirinei” –
Oare levitația pietrelor lui Magritte are legătură
cu surpările ontologice ale eului unui om
din Vest sau din Est?
Ca și giuvaerul îngerul nu se destramă în razele sale
îl împing mai încolo, pe piatră, să-mi facă loc:
mă uit bine la el petru că toți îngerii care vin
se prefac repede în diavoli: poartă mască și plătesc
bacșiș, ca și noi, pentru pastile cu iod –
Îl întreb:
– De ce te așezi întotdeauna pe o piatră în
toate scrierile poezilor?
– Când îndrăgostiții calcă pe pietre cu tălpile goale,
pietrele fac miere sub coajă –
tot așa cum știi să ațâțe scânteia flăcării
când le izbim unele de altele...

---

² Matei, cap.18; 8; 9

Cu mierea din miezul pietrelor călcate de îndrăgostiți
am putea hrăni întreaga lume...”

– Dar Iisus, îi amintesc, când a fost ispitit de diavol în pustie,
de ce a refuzat să preschimbe pietrele în pâini?...

... Nu poți țâpuri lângă un înger...

nu pot huli că sunt orfan de divin

atâta vreme cât n-am fost lăsat orfan de Nord

îi simt vibrațiile energetice în toate pietrele –

aici, la margine Europei este pășunea mea pietroasă

de Titir al Nordului

care „se mulțumește”³ cu ce i-a dat Domnul

Ba, chiar m-am gândit să-mi înregistrez la Academie,

pietrele mele, și la Consiliul Europei,

voi înregistra și mierea lor

pentru că ce li se-ntâmplă pietrelor când fac miere

se întâmplă și scânteii care se ațăță sub coajă,

se întâmplă și fructelor când se coc

Pentru faptul că am gustat din dulceața mierii,

vă pot fi contemporan?

Pot spera de la voi măcar o fișă clinică...?

---

³ André Gide, *Paludes*, Ed. pentru Literatura Universală, Buc., 1969, p. 16.